

Mica – capitolul III

Acest capitol are următoarea structură:

- 3:1-4 – Împotriva căpeteniilor poporului
- 3:5-8 – Împotriva profeților poporului
- 3:9-11 – Păcatul liderilor determină pustiirea Ierusalimului

Observ că acest capitol are o structură similară cu cap.2. În cap.2 ni s-a vorbit de nedreptatea din popor, de atitudinea poporului față de profeții, de ducerea în robie și apoi de neașteptata mântuire prin Mesia. Acest capitol e construit pe aceeași structură: nedreptate, profeți falși, ducere în robie, izbăvirea prin Mesia. Într-adevăr, cap.4 descrie mântuirea adusă la final prin Mesia. Dar marea diferență este următoarea: dacă în cap.2, aceste realități erau descrise din perspectiva poporului, acum sunt descrise din perspectiva liderilor poporului. Nu este acuzată nedreptatea din popor, ci nedreptatea cauzată de lideri. Ei sunt de fapt cei care dau tonul la nedreptate. În toți profeții întâlnim această temă a liderilor. Dumnezeu nu obosește să insiste pe rolul-cheie al acestora. Nedreptățile din popor descrise în cap.2 sunt rodul nedreptăților făcute de căpetenii, de judecătorii poporului. Ei sunt coruptibili și primesc mită. Ei trec cu vederea nedreptatea. Ei înșiși fac nedreptăți și înrăiesc pe oameni care la rândul lor îi vor nedreptăți pe cei mai slabi decât ei (victima ce devine abuzator). Copiii despre care s-a vorbit în cap.2 urmează calea acestor șmecheri și descurcăreți care s-au îmbogățit pe spinarea altora. Dar ce este mai grav este că păcatele lor sunt acompaniate de religiozitate: *Apoi, ei strigă către Domnul...Însă Dumnezeu nu le răspunde, ci își ascunde Fața de la ei din pricina faptelor lor rele. Dumnezeu nu răspunde la orice rugăciune, la orice strigăt. Cel care are mâinile murdare de sânge și totuși vine înaintea lui Dumnezeu ca unul care este în relație bună cu Domnul, nu poate fi primit de Domnul. Chiar dacă strigă la Domnul, Acesta nu-i va răspunde, nu-l va izbăvi în ziua necazului, nu-i va descoperi calea mânturii. Își va ascunde Fața, îl va lăsa în minciună, întuneric și necaz. Nu este important doar să strigi către Domnul. Este important CUM strigi. Este esențial cum trăiești. Păcatul este cel care devine un zid între noi și Domnul, și Domnul nu ne va răspunde. Dar toți greșim în multe feluri? Cum să ne apropiem de El ca El să ne asculte? Trebuie să fim mereu cu duhul zdrobit și smerit, căindu-ne adânc pentru păcatele pe care le cunoaștem, dar și cele pe care nu le cunoaștem, recunoscând că ne putem apropia de*

El doar prin har, doar prin Hristos, că putem mijloci doar pe baza neprihănirii pe care ne-o dă El. Dar nu doar atât. Trebuie să fim la zi cu vindecarea sufletului nostru. Nu este suficient doar să ne mărturisim păcatele. Domnul vrea să ne și vindece. Vrea să ne ajute să nu le mai facem, să ne schimbăm. Mereu vor mai fi boli în noi nevindecate, fisuri neconștientizate. Recunoașterea acestui lucru ne va așeza în acea stare de smerenie la picioarele crucii. Dar nu este suficientă doar această stare. Trebuie să fim cu vindecarea la zi. Din multe fisuri ale sufletului nostru, Duhul alege câteva pe care vrea să le schimbe în perioada prezentă. Apoi vrea să treacă la altele. Dacă recunoaștem ziua cercetării noastre, dacă acceptăm vindecarea în ritm cu voia Duhului, suntem pe drumul cel bun. Atacurile ce vor urma nu ne vor doborî, căci dacă ne-am smerit în procesul vindecării noastre, avem DEJA resursele prin care putem birui. Domnul nu va îngădui ca atacul să fie mai complex decât resursele cu care ne-a echipat sau, mai bine-spus, cu care a vrut să ne echipeze în procesul vindecării noastre. Căci dacă nu ne-am lăsat echipați, dacă nu ne-am lăsat acele fisuri vindecate, atacul ne va doborî. Atacul nu va veni în fisurile pe care Duhul încă nu a început să le trateze, ci tocmai în fisurile pe care El a vrut să le trateze deja. Dacă fisurile au fost acoperite, atacul nu va izbândi să pătrundă în noi. Dar dacă fisurile nu sunt încă acoperite, vai de noi, căci valul de întuneric ne va invadea. Războiul este război. În ziua încercării nu vom sta în picioare. Vom striga către Domnul, dar El nu ne va putea ajuta din pricina *acanului* din noi pe care l-am păstrat prin negarea bolilor noastre și refuzul tratamentului vindecării. Desigur înfrângerea ne va smeri, ne va arăta gravitatea bolii, va sparge zidul negării, va deschide o nouă cale spre vindecare, dar de ce să ajungem acolo? De ce să nu cunoaștem ziua cercetării noastre? De ce să urmăm traseul lui Israel: pedeapsa maximă ce naște vindecarea maximă? De ce să nu smerim mai înainte? Dacă suntem cu procesul vindecării la zi, dacă suntem cu fisurile acoperite la zi, vom sta în picioare în ziua cea rea. De aceea suntem îndemnați la veghere și rugăciune și pregătire ÎNAINTE de ziua cea rea. În ziua cea rea, esențial este, în primul rând, ceea ce ai adunat înainte, și apoi ce faci cu ceea ce ai adunat. Dar dacă nu suntem cu bolile la zi? Să recunoaștem acest lucru, să plângem cu amar, să ne sfâșiem inimile, să cerem o nouă șansă, să cerem îndepărtarea zilei celei rele, să mai cerem timp pentru vindecarea noastră. Și apoi să luăm foarte în serios procesul vindecării. Dacă am trecut o mare încercare pentru că eram cu bolile la zi, nu înseamnă că de acum încolo vom putea birui orice Goliat. Procesul vindecării continuă. Noul Goliat va fi mai puternic, va lovi în zone mai adânci, în noi fisuri. Este imperios necesar ca procesul vindecării să continue ca să biruim pe noul Goliat.

Doar în acest proces la zi cu păcatele mărturisite și în curs de vindecare, proces acompaniat de acea stare de smerenie de care am vorbit mai sus, El va putea cu adevărat să ne asculte rugăciunile.

Înainte de a întreba pe Domnul, înainte de a striga către El, să ne cercetăm inima, să-l rugăm să ne arate restanțele pe care nu le-am luat încă, bolile în care am blocat vindecarea, acanii ascunși ai inimii ca nu cumva ruga noastră să fie împiedicată să ajungă la El. Adevărații mijlocitori ai Împărăției sunt cei care, aflați în permanentă preschimbare, sunt cu bolile vindecate la zi. Ei pot mijloci cu adevărat pentru ceilalți. Rugăciunile lor ajung cu adevărat și cu putere până înaintea scaunului Său de domnie. În tot Vechiul Testament, Domnul insistă foarte mult în dreptul căpeteniilor pe problema DREPTĂȚII. Cei mai mulți dintre noi ocupăm funcții de judecători pentru a împărți dreptatea. Sunt sigur că pentru un creștin ce are și slujba de judecător toate aceste pasaje îl ajută foarte mult. Într-un sistem corupt, mereu este supus presiunii să încalce dreptatea în picioare. Dar câți dintre noi ocupă funcția de judecător? Ce relevanță au aceste pasaje pentru noi? Fiecare din noi deține o poziție prin care împarte dreptatea față de cei mai mici. Poți fi părinte și să ai copii, poți fi șef și să ai angajați. Vor fi situații în care va trebui să alegem dreptatea chiar dacă acest lucru este în defavoarea noastră sau chiar dacă vor fi presiuni ca să nu facem acest lucru. Ne aducem aminte și de cel slab. El este adesea nedreptățit. Iar a lua apărarea celui slab nu este ușor (cum am comentat și în Ieremia cap.21-23a). În Biserică, cel slab este cel robit de anumite boli. A-l ajuta înseamnă a intra în conflict cu lumile spirituale din spatele lui. Nu ne va fi ușor. Dar vom ajuta pe cel slab sau îl vom lăsa în mâna vrăjmașului? Pavel ne amintește că prezbiterii Bisericii sunt datori să gestioneze conflictele dintre frați și ar fi rușinos ca aceștia să apeleze la judecători laici. Și în Biserică vor fi conflicte, nedreptăți care vor trebui gestionate de lideri DUPĂ dreptate, fără părtinire, fără nepotisme. Cel nedreptățit va fi chemat să ierte, dar și cel ce nedreptățește va fi chemat să se căiască și să se schimbe. În toate aceste situații, să nu uităm că Dumnezeu privește spre inima noastră și vrea să alegem dreptatea, adevărul, cinstea, chiar dacă este în dezavantajul nostru pământesc. Uneori dreptatea înseamnă a ne apăra pe noi înșine, a apăra ceea ce a zidit Domnul în noi, a pune limite în relații, a riposta față de oameni răi sau abuzatori. Suntem chemați să apărăm grădina inimii noastre în primul rând.

Nu este întâmplător că pasajul adresat liderilor lui Israel urmează după profeția mesianică din 2:13. Este un contrast între Mesia Cel credincios și liderii

apostați ai lui Israel. Liderii lui Israel trebuiau să arate pe Mesia, să-i urmeze modelul de păstor credincios și să-l prefigureze astfel pe Mesia. Ei trebuiau să facă spărtura spre viață și bine, să fie primii care să evadeze din nelegiuire și nedreptate și să conducă poporul spre ascultare de Dumnezeu. Un lider duhovnicesc este cel care este într-o continuă evadare spirituală și arată oilor calea evadării. Liderul descoperă noi minciuni care ne țin robi, se eliberează pe sine prin puterea Logosului ca apoi să ghideze și celelalte oi spre ieșirea către un loc mai larg. Dar liderii lui Israel aveau un parcurs invers. Se închideau pe ei înșiși și apoi poporul în noi temnițe spirituale, în noi adâncimi ale păcatului.

Următorul pasaj este adresat profeților lui Israel, o categorie specială de lideri. Căpeteniile erau cei care dețineau puterea juridică, militară și economică. Ei aveau putere de decizie. Proorocii reprezentau puterea religioasă și ei sfătuiau în Numele Domnului aceste căpetenii, precum și poporul. Vina lor este foarte mare. Și în Ieremia 21-23 profetul se adresează mai întâi liderilor politici și APOI liderilor religioși. Liderii politici sunt responsabili pentru deciziile greșit luate, dar sursa rătăcirii țării este reprezentată de proorocii mincinoși. Ei nu arată vinovăția poporului, ci îi confirmă, în Numele Domnului, că viața sa de păcat este de fapt un drum bun, binecuvântat de însuși Dumnezeu. Ei nu sunt preocupați de ADEVĂR, ci de profitul personal. Dacă sunt susținuți cu bani, ei proorocesc de bine. Dar dacă nu mai sunt stimulați, se războiesc cu cei care nu le dau bani (în traducerea literală: *sfîntesc războiul...*) sau fie vestesc vești rele cum ar fi războiul, dar nu pentru a aduce poporul la pocăință, ci pentru a motiva liderii politici să-i finanțeze din nou. În culturile antichității, de obicei profeții susțineau autoritatea politică a împăratului și erau consultați cu privire la viitor, la strategiile militare și zilele alese pentru bătălie. Rar se opuneau puterii politice și muștrău pe împărați. Iar dacă o făceau, vinovăția incriminată nu consta în imoralitate, ci în neîngrijirea templelor, în nerespectarea ritualurilor jertfelor etc. Dar în Israel lucrurile erau altfel. Menirea unui prooroc era, în primul rând, aceea de a confrunța pe împărat când acesta se abătea de la poruncile morale ale Legii. Tentația de a prooroci ce anume dorea împăratul era mare. O proorocie care nu plăcea împăratului putea sfârși repede cu moartea celui care o rostea. Mica prevestește acestor prooroci NOAPTEA și RUȘINEA. Rușine pentru că în ziua judecății ceea ce au proorocit ei se va dovedi a fi fals și întuneric, căci judecata se va revărsa și peste ei sau în primul rând peste ei. Dar NOAPTEA este datorată și TĂCERII lui DUMNEZEU: nicio proorocie, nicio vedenie, Dumnezeu

nu va răspunde. Ne aducem aminte din Ieremia cap.23 că și acești prooroci mai primeau mesaje din partea lui Dumnezeu pe care ei le răstălmăceau. Dar va veni o vreme când Domnul nu le va mai vorbi deloc. În Plângeri cap.2, Ieremia se vaită căci proorocii nu mai primesc nicio vedenie, nici chiar cei buni, nici măcar el însuși (vezi comentariul pe Plângeri cap.2). Dumnezeu nu le va da nicio înștiințare înainte să vină pedeapsa, și nicio clarificare după ce va veni pedeapsa. Întunericul se va lăsa peste ei. Duhul amăgirii și al minciunii îi va domina, astfel că nicio lumină din partea Domnului nu va ajunge la ei. Vor fi luați prin surprindere de ziua judecării, și nu vor avea niciun răspuns după împlinirea ei. Vor avea parte de noapte și în plan fizic și în plan spiritual. Cei care trebuiau să călăuzească poporul spre Domnul nu vor beneficia de nicio călăuzire, nici pentru viața lor. Vor bâjbâi în întuneric, confuzi și copleșiți de rușine. Se aduce din nou ideea că Dumnezeu NU VA RĂSPUNDE. Am întâlnit-o și în v.4. Domnul nu va răspunde căpeteniilor când vor striga către Domnul în ziua necazului lor. În v.7 Domnul nu va răspunde proorocilor când aceștia vor cere călăuzire și răspunsuri în vremurile tulburi ale pedepsei. Pentru că nu au ajutat pe cel slab, Domnul nu va da ajutor căpeteniilor. Pentru că nu au călăuzit poporul după adevăr, Domnul nu va da călăuzire proorocilor. Este o pedeapsă justă, dreaptă: și căpeteniile și proorocii vor primi ce au semănat. Comportamentul lor față de poporul Domnului este cel care le determină destinul și viitorul. Raportarea la poporul vizibil al Domnului oglindește de fapt raportarea la Dumnezeu cel nevăzut. Domnul cel nevăzut le răspunde cu aceeași monedă după cum este scris: ***Cu cel bun te arăți bun, dar disprețuiești pe cel vrednic de dispreț.*** Domnul rănește pe cel care rănește pe Domnul. Cu alte cuvinte, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Cu alte cuvinte Domnul răspunde omului cu aceeași monedă. Surprinzător! Totuși de ce ne îndeamnă pe noi să răspundem cu bine la rău? Ne cheamă să facem ceva ce El Însuși nu face? Privim din nou la relația Domnului cu liderii poporului Său. Observăm totuși că judecata nu vine IMEDIAT în forma ei finală, violentă. Este o mânie lentă (Romani 1) care se manifestă IMEDIAT față de orice nelegiuire. Ea acționează în plan spiritual în primul rând, dar ia apoi și forme vizibile, fizice. Este o pedeapsă dreaptă pentru păcatele înfăptuite. Pedeapsa ascunde totuși în ea iubire. Căci tocmai pedeapsa este cea care poate întoarce pe păcătos din drum și-i poate salva eternitatea. Deci la răul înfăptuit de un om se manifestă SIMULTAN și pedeapsa Domnului și iubirea Sa. Dar în prima fază predomină iubirea, șansa căinței. Acest lucru se vede chiar prin simplul fapt că nu vine deodată judecata finală, eternă, ireversibilă. Și Dumnezeu răspunde cu bine la rău, sau mai bine-zis și cu bine la rău dând ploaie și

peste cel bun și peste cel nedrept. Dar este un echilibru sfânt între manifestarea iubirii Sale și dreptatea Sa. Manifestarea iubirii Sale nu calcă în picioare dreptatea Sa. Iubirea se manifestă concomitent cu dreptatea Sa. Iubirea se manifestă apoi în baza jertfei lui Hristos care a luat judecata tuturor păcătoșilor asupra Lui. Pe această bază, este legitim ca să se amâne pedeapsa finală și să fie chemat la pocăință cel păcătos. Iertarea este dată prin împlinirea judecății. Și în esență, este vorba de o mică amânare a pedepsei, dar nu de o anulare a ei. Se răspunde cu bine la rău, în speranța că cel păcătos se va lăsa de calea sa cea rea. Dar dacă nu va fi așa, atunci cel rău va fi judecat după dreptate și cel credincios, care acum i-a răspuns cu bine la rău, va fi cel care va acuza pe cel păcătos și va face posibilă judecarea eternă. Mare atenție la harul ieftin, la iertarea ieftină, la lipsa de demnitate și valori, la a răspunde cu bine la rău călcând în picioare dreptatea. Nouă nu ni se dă voie să ne răzbunăm singuri, pentru că este Altcineva care operează pentru noi răzbunarea în mod desăvârșit, nu pentru că ideea răzbunării este în sine greșită. Dumnezeu este un Dumnezeu al răzbunării. Noi nu știm să ne răzbunăm. El știe. Și dacă o face El deja, atunci nu mai este legitim să o facem noi. Vom răspunde cu bine la rău, dar fără a călca în picioare principiile dreptății divine. Dușmanii Domnului trebuie să vadă în noi o Evanghelie completă: atât îndurare, cât și pedeapsă. Strategia Mielului nu înseamnă doar HAR. Înseamnă deopotrivă și dreptate. Cum transmitem acest lucru semenilor noștri care ne fac rău? Nu doar dreptate, dar nici doar un har ieftin. Ci o iubire sacră, sfântă, care cheamă la reconciliere, dar în același timp emană realitatea iminentei judecăți. Vedem din Mica faptul că în relație cu Israel, Yahwe nu este un soț bleg, care stă și îndură adulterul, care răspunde doar cu bine la rău în speranța reconcilierii. Nicidecum! Domnul frânge relația, pedepsește, muștră, o confruntă zi și noapte pe soția Sa. Îi arată și îndurare, îi face și bine, amână judecata, îi răspunde adesea. Mereu însă are grijă să păstreze un echilibru desăvârșit între îndurare și sfințenie, între har și dreptate. De fapt este impropriu spus: are grijă. De fapt așa este El, El nu face decât să Se manifeste pe Sine. Noi suntem cei care trebuie să avem grijă, care mereu și mereu trebuie să echilibrăm balanța dintre adevăr și iubire, sfințenie și har în relația cu semenii noștri. Harul ieftin, paradigma celui care tace și îndură înseamnă o boală la fel de gravă ca cel care este obsedat de ură și răzbunare. Cum, într-o relație, să răspunzi cu bine la rău fără a călca în picioare dreptatea, fără a manifesta un har ieftin? Când Dumnezeu ne cere se fim ca El, oare Se poate referi doar la manifestarea iubirii Sale? Nu se referă la manifestarea dreptății Sale? Desigur acum este vremea scurtă a harului dinainte de vremea judecății finale. Dar tocmai am spus că și în

vremea harului, cele două nu pot fi despărțite și Dumnezeu rămâne la fel de sfânt și drept. Oare ce ar însemna acest lucru în viața noastră atunci când aplicăm strategia Mielului în relațiile cu semenii noștri?

În contrast cu proorocii mincinoși strălucește proorocul Domnului:

- Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui. (Mica 3:8).

Proorocii mincinoși sunt slabi. Sunt robi propriilor poftă, sunt robi fricii de mulțime și fricii de lideri. Le este teamă de conflicte. Le este teamă de adevăr. Trebuie să remarcăm că slujba de profet nu este deloc ușoară. Este nevoie de MULTĂ PUTERE. Da, de multă putere ca să rostești adevărul unui popor rău și păcătos, ca să învingi frica de oameni și să intri în conflict cu autoritățile politice și cu mulțimea norodului. Este nevoie de multă putere ca să rostești adevărul cu demnitate și curaj. Și nu tremurând și cerșind mila. Este nevoie de putere ca să rostești adevărul în dragoste, chemând la reconciliere pe cel păcătos. Această putere nu poate fi omenească. Nu este vorba de profetul nebun care este furios pe toată lumea. Este vorba de profetul duhovnicesc care nu proorocește din nebulă, din frustrare, din lipsă de dragoste, din răzbunare și mânie. Este vorba de cel care întrupează deopotrivă judecata și iubirea divină. Or această putere poate veni doar de la Duhul lui Dumnezeu. Ea vine de sus. Ea vine de dincolo. Ea nu este un rod al voinței umane, al faptului că profetul s-a străduit mai mult. Este un dar venit de sus. Este și un exercițiu, dar nu un exercițiu firesc al voinței, ci un exercițiu în care se învață conlucrarea cu Dumnezeu în primirea acestui dar de sus. Este un exercițiu în care se învață harul manifestat în slăbiciune, în care se cheamă puterea supranaturală peste cel slab și lipsit de coloană vertebrală în relația cu semenii. Apoi respingerea constantă din partea poporului este descurajantă. Este nevoie de multă VLAGĂ ca să continui slujba, și să o continui cu toată inima și este nevoie de Duhul lui Dumnezeu ca glasul dreptății și al iubirii să se contopească în inima omului. Cum de a primit Mica această putere? Ce a făcut el spre deosebire de ceilalți profeți robiți de vizbil și lipsiți de dreptate și coloană vertebrală? Cu toții admirăm la profet coloana sa vertebrală în relația cu semenii, demnitatea sa în relația cu aproapele, libertatea de a spune adevărul, puterea de a spune în dragoste, echilibrul dintre dreptate și iubire. Am dori și noi acest lucru. Adesea suntem lași în relația cu semenii

noștri, adesea suntem brutali. Fie reacționăm prea tare, fie deloc. Adesea în extreme, departe de echilibru. Fie agresivi, fie pasivi. Fie violenți, fie blegi. Fie nu rostim adevărul din lașitate. Fie îl rostim cu patimă, ca să ne descărcăm. Să ai replica potrivită în contextul potrivit și puterea de a rosti în mod duhovnicesc – ce mare lucru! Neputința noastră este reală. Să ne străduim din nou mai mult este o nebunie. Ajutorul poate veni doar de sus, doar de la Duhul Domnului! Dar ce să facem ca să vină peste noi, ca să rămână în noi, ca să crească în noi? Să-l chemăm cu credință și perseverență, să acceptăm suferința adusă de calea adevărului, consecințele proclamării Logosului. Să ne cercetăm inima și să vedem poate sunt alte necurății care împiedică acest Duh al Logosului să coboare peste noi. De asemenea, nu este suficient ca Duhul să coboare. El trebuie să rămână. Aceasta înseamnă să trăim fiecare clipă în sfințire, în căință și schimbare, în veghere permanentă, în comunicare permanentă cu Tatăl, în stare de a fi disponibili mereu pentru slujire și pentru a face voia Lui, desprinși de pământ, gata în orice clipă să mergem unde ne trimite El, și să facem, nu voia noastră, ci a Sa, fără relaxare, fără lene, fără a lăsa garda jos, fără a avea vreun loc pe acest pământ unde să ne odihnim capul, mereu gata de slujire, de luptă, în veghere și când dormim, și când ne relaxăm trupul și ființa. Și odată ce primim puterea să rostim toate cuvintele Lui când El ne poruncește indiferent care ar fi consecințele, căci altfel puterea Duhului ne va părăsi și vom tremura din nou în fața vrăjmașilor noștri, nu noi trebuie să tremurăm înaintea lor, ci ei înaintea noastră.

Capitolul se încheie cu anunțarea pustirii Ierusalimului. Atenție: nu se anunță pedepsirea căpeteniilor (deși ea este implicită), ci pustiirea Sionului DIN PRICINA căpeteniilor. V.12 ne răspunde la întrebarea din cap.2 cu referire la soarta lui Iuda. Da, și Iuda va merge în robie, și Ierusalimul va cădea ca și Samaria (nu pe vremea lui Ezechia, dar nu cu mult timp după el...), și Templul va fi distrus! Aici este apogeul pedepsei: muntele Templului va fi o înălțime acoperită cu păduri – deci Templul va fi distrus. Nu pot fi pedepsite doar căpeteniile. Efectiv cetatea va fi pedepsită, efectiv locul acela fizic va fi supus pedepsei. La fel cum păcatul lui Adam a afectat întreaga creație, la fel și păcatul liderilor va afecta cetatea Ierusalimului. Inclusiv clădirea Templului va fi făcută ruine. Desigur liderii poporului locuiesc la Ierusalim și sunt liderii Ierusalimului. Ei zidesc Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire. Astfel, odată cu ei va fi pedepsit și Sionul și Ierusalimul. Ne aducem aminte de Habacuc 2:11-12 unde ni se spune atât de sugestiv că: *piatra din mijlocul zidului strigă, și lemnul care leagă grinda îi răspunde. Vai de cel ce zidește o cetate cu sânge și*

întemeiază o cetate cu nelegiuire! E o legătură între partea spirituală și materială. Pietrele strigă și cheamă judecata, și poartă sângele celor nevinovați pe ea. Păcatele liderilor par să infecteze materia din acel loc. Astfel, nu doar liderii vor fi pedepsiți, ci și partea fizică a cetății și a Templului: *Sionul va ajunge ca un ogor, și Ierusalimul va ajunge un morman de pietre.* Această judecată vizibilă a cetății este necesară și în ochii neamurilor care trebuie să vadă cum Domnul Își judecă poporul necredincios. De asemenea, această intervenție asupra clădirilor cetății pare a fi necesară pentru a CURĂȚI acel LOC care, din pricina păcatului, a devenit o cloacă de demoni și duhuri necurate.

Slăbiciunea liderilor cetății este câștigul, profitul, mamona, banii: *căpeteniile judecă pentru daruri, preoții învață pe popor pentru plată, proorocii proorocesc pe bani.* Motivația acțiunilor lor este greșită. Astfel, și sensul acțiunilor lor devine unul greșit, corupt. Dar această stare deplorabilă de decădere morală este însoțită de o fățărnicie obositoare, de o religiozitate monstruoasă: și mai îndrăznesc apoi să se bizuie pe Domnul și zic: *Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nu ne va atinge nicio nenorocire!* Ei nu doar că fac răul, dar și pozează în neprihăniți. Dar nu doar atât. Ei sunt reprezentanții cetății lui Dumnezeu, pervertind astfel imaginea lui Dumnezeu înaintea poporului și a neamurilor. Dumnezeu este Cel Sfânt. Tocmai din pricina prezenței Lui acolo, tocmai pentru că a ales acel loc, nenorocirile Sale îi vor lovi și vor fi mai cumplite decât cele care se revarsă peste alte cetăți corupte! Prin pedeapsă, Dumnezeu reabilitează imaginea Sa pervertită de mai marii poporului. Astfel, propria Sa cetate și propriul Său Templu va fi ras din temelii. Și poporul Său va fi dus în robie. Nu este pedepsit doar Cel care i-a pângărit Casa, ci și Casa Însăși. Poporul trebuie pedepsit. Dar de ce să ardă și Templul? Templul Însuși a fost pângărit cu păcatele poporului făcute acolo. Este o imagine care prefigurează pe Hristos, Templul, Cel care s-a lăsat umplut de păcatele omenirii, și a fost pedepsit acolo pe cruce odată cu ele. Dărâmarea Templului și cetății din pricina păcatului prefigurează judecarea lui Mesia însuși din pricina purtării păcatului poporului. Mesia nu putea purta păcatul poporului, fără a fi el însuși pângărit sau făcut păcat pentru noi cum spune Pavel în 2 Corinteni. Pedeapsa vine nu doar asupra păcatului, ci și asupra Templului care le poartă. Astfel în cartea Plângerilor, când Ieremia ne descrie cu jale cumplita pedeapsă asupra Sionului, el de fapt descrie (și jelește) o mostră din judecata ce va veni mai târziu asupra lui Mesia Însuși, Cel care avea să ia TOATĂ judecata destinată poporului răzvrătit. Și ce va urma după judecată? Ce

va urma în următorul capitol? Deja nu cred că vom mai fi surprinși de continuarea surprinzătoare a profeției pentru că după marea judecată, urmează marea restaurare!